

ДЕВСТВЕНОСТ

ВРЛИНА КОЈА ХРИСТОМ ПРЕПОРОЂАЈНОГ ЧОВЕКА УПОДОБЉАВА БЕСТЕЛЕСНИМ АНГЕЛИМА

"Која је неудага брине се за Господње, како ће угодити Господу, да буде света и телом и духом; а која је удага брине се за оловетско, како ће угодити мужу. Тако и онај који удаје своју девојку добро чини; али који не удаје боље чини."

(1.Кор. 7, 34-38)

Реч о девствености данас, крајње је популарна. У времену, када је неморал сваке врсте процветао у скоро све генерације и достигао већ огромне размере, говорити о девствености није нимало сувишно а верујемо ни безнадежно.

Бек у коме живимо има све дубљи актуелнији морални проблем. На девственост - духовну и телесну чистоту све мање се обраћа пажња. Злокобни принцип "све је дозвољено" ослободио је људе строгах, али за човека сасвим достојних моралних принципа, одговорности, чистоте и поштења и претворио их у грозно блудилиште. Како се то десило несретном човеку? У чему је погрешило Боголико биће које је Бог из љубави створио као своју верну копију, као биће само нешто мало мање од анђела и дозволило да се ваља у блату своје незајажљиве страсти? Лаковерни

савремени човек изгубио је пре свега веру у Бога, у праведност Његову, и свест о страшној одговорности пред судом сопствене савести и пред судом Христовим после смрти. "Ослобођени" од страха Божијег, који је по речима псалмопевца почетак мудрости, људи се лако одају разврату који их опет разара и душевно и телесно.

Под изговором некаквих лажних природних потреба човека пада све дубље и дубље у понор самозадовољстава и себичности, губи човечно осећање за ближњег, а љубав се извитоперује и прераста у тиранску везу са печатом беде и смрти.

Несрећни човек опет пати. Сопствени грех нецеломудрености довео га је дотле да прекрши седму Божију заповест Закона Божијег, која говори: "Не чини прељубе" (2 Мој.20.14). Зато је кажњен болом и патњом, телесним и душевним болестима и даље порочним и ослабљеним поколењима. Казна Божија за прељубочинце је страшна. Као некада на Содом и Гомор Бог и сада пушта "огњену кишу са сумпором" на порочне народе у облику болести или их препушта здравијем народима који долазе и потчињавају их себи.

Зато је крајње време да се на свим Црквеним звонима чује реч о врлини девствености, да се решава и наш морални проблем. Запитајмо се сада где је решење? Где је излаз свим савременим моралним проблемима који муче човека? Решење је у Јеванђељу. У речи Божијој која је засигурно крма и крманош нашег живота до краја времена. Не постоји ни један једини нови морални проблем за који јеванђеље не зна и не би могло да да решење и усмери га на исправан пут. Не треба се само бојати његових оштрица и тражити лакша и површнија решења од јеванђелских.

Велики број људи данас, чак и добар део хришћана, не зна или не схвата шта је то заправо права хришћанска девственост. У свом незнању они се усуђују чак и прекоревају девственост, а за сведочанство она наводе неке стихове из Св. Писма као што су: "рађајте се и множите" (1 Мој. 1,28), и "Створи Бог човека по обличју својему; мушко и женско створи их" (1, Мој. 1,27).

Разумевање ових стихова у смислу да је Бог благословио Брак искључиво ради умножавања људског рода је непотуна и нетачна. Речи "рађајте се и множите се" не указује на то да је за Бога умножавање људског рода било остварљиво једино брачним сједињењем. Људски род Бог је могао да уможи и на неки други начин, да су људи до краја одржали заповест да не једу са дрвета познања добра и зла, да су до краја остали у послушности Богу. Милиони ангела и хиљаде архангела служе Богу и стоје пред Њим. Ни један од њих није настао на основу наслеђа, рађања, порођајних мука и зачећа. Као што је створио и анђеле Богу је било могуће да и без брака створи људе. Овако нас уче Свети Оци. А ако неко опет због самовољног умовања не може то да прихвати, нека се запита: Како је настао Адам, Како Ева, када брак тада није посредовао?

Одговорићемо: Бог је Адама створио из девичанске земље, Еву из самог Адама и поставио их да живе у рајском врту у девствености. Творац је тако од самог почетка у човекову природу усадио девственост. Св. Јован Златоусти у свом делу о девствености, говори да је Бог непосредно по стварању човека створио и човечицу

као помоћницу човеку. Створио их је према своме образу и подобију, односно и Адаму и Еви дао је то исто Високо достојанство боголикости.

Међутим први људи су убрзо по стварању својим грехом упропастили своје подобије Богу, своју безгрешности и зато били лишени и достојанства образа Божијег, достојанства боголикости. Они којим а је Бог даривао да се непрестано наслађују гледањем лица Божијег, за шта су створени, после греха изгнани су из раја, изгнани су из непосредне близине Божије.

Проклета је најпре била Ева; "с мукама ћеш децу рађати и воља ће твоја стајати под влашћу мужа твојега и он ће ти бити господар," (1 Мој. 3,16), а онда и Адам: "земља да је проклета с тебе; с муком ћеш се од ње хранити до свога века. трње и коров ће ти рађати, а ти ћеш јести зеље пољско." (1 Мој. 3,17-18).

Грехољубивост наших родитеља Адама и Еве пренела се и на нас, њихова поколења. Али по милости Божијој нисмо изгубили могућност да опет постанемо боголики, да опет видимо лице Божије.

Човекољубиви Бог, највише што је могао да нам да ради нашег спасења, дао нам је поставши човек и основавши цркву. У Цркви Христовој Божанској установи, коју је основао сам Господ Исус Христос човек се неизмерно уздиже изнад свих бића и ствари. Спасева се од греха, смрти и ђавола. Јер се сваком хришћанину у Св. Тајни крштења, када постаје члан Цркве, даје и део благодати, то је благодат Тројичног Божанства које нас спасава, пропорађа и обожује.

Међутим, свакоме од нас Господ и одмерава благодат. По речима о. Јустина Поповића, по труди нашем у вери, љубави, милосрђу, кротости, покајању, стрпљењу и у осталим светлим врлинама и светим Тајнама.

Наше место у богочовечанском телу Христовом - Цркви зависи од нашег личног труда на умножавању добијених божанских дарова. У колико усрдно живимо према Христовим заповестима ми постајемо сутелесници Христови и онда нас сила Цркве и сила тела Христовог обожују и враћају нам изгубљену боголикост. Кроз свете врлине којима богатимо нашу душу и кроз Св. Тајне нама се невидљиво даје благодат Божија. Тако је и брак и ако је наследио стање девства у Цркви Св. Тајна. По речима Св. Јована Златоустог брак јесте накнадна воља Божија. Милост Божија да не би род човечији смрћу био затрт и истребљен, него да се рађањем деце сачува и спасе. Али исто тако, брак у цркви као Св. Тајна помоћу Благодати Божије добија праву пуноћу и може да учини да живот супружника буде узвишен у својој духовности и чистоти.

А врлина Св. девствености, којом су се наслађивали и први безгрешни људи у рају превасходно је својствено бестелесној природи ангела. Но, по великој Божијој милости и љубави дата је и нама телесним људима да би само помоћу ње учествовали у чистоти божанственог живота. Девственост је још сигрни сарадник и помоћник човеку на путу спасења. Једино духовно и телесно чиста срца правих девственика, слободна од сваке страсти, житејских брига, славољубиња, самољубља, гордости и других грехова може да се наслађује гледањем лица Божијег. Зато нека се нико ме усуди да омаловажава девственост и да је оптужује да изазива смањење људског рода. То не чини девственост, него управо грех и распуштеност. Сетимо се само великих погибних људских у грешном Содому и

Гомору, у великом Потопу за верење Нојево или развратној Понпеји. Род људски Бог истребљује пре свега ради греха, а не због девствености. Умножење пак људског рода није у сили брака, него у сили речи Господњој.

Нити брак без сагласности Божије може да умножи број људи, нити пак девственост може да спречи њихово умножење кад творца зажели да их је много. Бездетном Авраму брак није помогао да добије дете, него свемогући Бог који је од замрлих тела Аврама и Саре начинио извор за хиљаде људи, Врлина Св. Девствености, као и све друге хришћанске врлине којима православни хришћанин живи непрестано у Цркви је исто тако Св. Тајна. Она је увек у вези са богочовечанском тајном Цркве и као таква извор је невидљиве благодати Божије.

Не презирујући брачно живљење, девствености опет дајемо место изнад. Св. Ал. Павле давао је предност уздржању: "добро је човеку да се не дохвата жене"(1 Кор. 7,1). Наиме, нама новозаветним хришћанима објављена је нова богочовечанска благодат о човеку. Да је сав човек и душом и телом ради Господа и за Господа. Да је наше вечно живљење на небесима. Зато да би смо се потпуно предали служењу Господу Исусу Христу, морамо одбацити све оно што нас саблажњава и удаљује од Господа. Отуда је у хришћанству и брак Св. Тајна, а његов је циљ свето и ревностно служење Богу, а не телесна наслада.

Девственост као лагана крила подижу човека до Божанске висине. Св. Писмо Саветује онима којима је дано и оним а који имају власт над својом вољом. "Не могу Примити ту реч до они којима је дано." (Мт. 19,11).

"А ко је постојан у срцу, и није му нужда. а има власт над својом вољом, и ово је одлучио у срцу своме, да задржу своју девојку, добро чини; али који не удаје боље чини" (1 Кор. 7,37-38).

Бестрасност је била нормално стање наших прародитеља. Том нормалном стању људи се увек могу вратити, кроз јеванђелске подвиге, кроз Св. Тајне и Св. врлине. Зато се спаситељеве речи да реч о девствености могу примити само они којима је дано не односе само изузетне личности, него на све христочекљиве душе које хоће и које се труде да стекну власт над својом вољом. Сваки онај који добровољно вером и љубави подчини своју вољу светој и свемоћној вољи Спаситељевој, у стању је да изабере безбрачност да свим својим бићем целог живота служио једино господу. Таква Христом препорођена душа живи једним другачијим начином живота, духовним начином, који се иначе најбоље изражава у монаштву и зато боље чини. По угледу на самог Господа Исуса Христа који је извор Девствености, јер у свет није ушао путем брака и још нам Пренепорочну увјек дјеву Марију, чија девственост рађањем није нарушена, највећи ревнатељи воље Божије - светитељи јеванђелским подвизима стекли су потпуно власт над својом вољом. Узвишена врлина девствености, врлина која умножава чедородност душе и која молитву као зрео плод приноси богу дата је свима онима који хоће да се труде на христовом путу.

Данас многи видевиши моралну пропаст младих нараштаја ватрено критикују порочност, а опет од девствености и Христовог закона подозревају. То су они који и ако моралишу не могу никога да препороде јер су и сами острашћени. Истински препород могуће је остварити једино Христом, једино јеванђељем. Реч Божија, блага

и радосна вест о новом сживоту у Христу успела је досада да препороди мноштво блудних синова. Уставши отићи ћу оцу својему, па ћу му рећи: "Оче сагреших небу и теби" јеванђелске речи о врлини девствености ни данас неће бити безнадежне.

Велики Златоуст наш Владика Николај бринући се о духовном стању свог народа истицао је важност хигијене душе. Говорио је да као што је хигијена тела врло важна да би се спречиле болести тела тако је и хигијена душе далеко важнија за здравље душе. Телесна хигијена за телесно здравље неизоставно потребује светлост, ваздух и храну, а у хигијени душевној три потребе без којих душа не може бити здрава су Бог, молитва и Реч божија.

Што је за тело светлост то је за душу Бог. Душа човекова изложена светлости свевидећег Божијег погледа стиди се својих лудих мисли, грешних жеља и неправедних намера. Изложимо ли нашу душу том вечном гледању оно ће сагорети у нама све грехе и нечистоте још у самом почетку.

Ваздух душе је молитва. Сладосни разговор са Богом кога не познају безбожне душе које живе у мраку. „Бдите дакле, у свако време молећи се да се удостојите да станете пред сина човечјега" (Лк. 21,36), говорио је Спаситељ. Изађите на светлост Божанског гледања и осетите сласт молитвеног дисања.

И најзад, храна за душу је Реч Божија. "Не живи човек о самом хлебу, но о свакој речи која излази из уста Божијих"(Мт. 4,4). На име, као што тело може да живи о самом хлебу, најздравијој храни за тело тако и душа човечија може да живи о самој Речи Божијој, науци Божијој, науци Јеванђелској. "Ја сам хлеб живи који сиђе с неба; ако једе од овога хлеба живеће вавек" (Јов. 6,51).

Господ Исус Христос, превечна реч Божија оваплоћена од свете Дјеве Марије је најздравија и најпотпунија храна за душу човекову. Која лечи од свих болештина, а добија се једино у Цркви, једино животом у Цркви, која је Христос продужени кроз векове. Кроз Св. Причешће ми можемо да се хранимо тим животодавним хлебом. Духовно препорођени. Христом препорођени осетићемо се истински слободним. Слободним од греха и страсти ми се враћамо безстрашћу, нормалном и природном стању наших прародитеља и тако опет икона Божија, онакви каквим нас је Бог и створио.

Човек је створен као слика, верна копија Бога и зато има дар усавршавања, односно има дар да вечно тежи и жуди за Богом. да ли ћемо постати Боголика бића, да ли ћемо осетити слободу безстрашћа и достићи висину Ангела остаје опет на нама. На нашој слободној вољи да прихватимо јеванђелске подвиге, Св. Тајне и Св. врлине и да се тако вратимо свом нормалнол стању - безстрашћу. Врлина девствености је сигурна лествица до те висине, до висине Анђела, до висине човека одевеног у славу божију. Зато Св. Јован Лествичник о врлини Св. Девствености говори: "Онај који је у телу , па ју је задобио умро је и Васкрснуо и већ овде наслутио будућу бесмртност."

С друге стране порочан живот и не уздржање води човека у сигурну пропаст. Господ, наш разврат кажњава и сада разним телесним болестима и све бројнијим душевним растројствима, а каква нас тек ужасна казна очекује у будућем веку. Зато окренимо се свесрдно јаеванђелској истини и послушајмо речи Св. апостола Павла који нам говори: "Устани ти који спаваш и васкрсни из мртвих и објасјаће те

Христос" (Еф. 5,14). Наша будућност и овде на земљи и на небу у вечности зависиће засигурно од нашег духовног и моралног оздрављења. Тежимо првенствено ка уздржању, а онда по својој моћи и сили богоподобној врлини девствености, којој је и сам Богоподобној врлини девствености, којој је и сам ЦАР СЛАВЕ Христос увенчао главу и поставио је са десне стране Себи.

Излази по благослову Њ.П.Епископа нишког Г.Г. Иринеја

Сестринство манастира Св.Стефана Липовац